

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 125/2016-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. marca 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Miroslavom Stopkom, advokátska kancelária JUDr. Stopka, JUDr. Blendovský, JUDr. Strapáč, PhD, s. r. o., Potočná 2835/1A, Čadca, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Žiline vo veci vedenej pod sp. zn. 3 Tos 178/2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. februára 2016 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) vo veci vedenej pod sp. zn. 3 Tos 178/2014.

Sťažovateľ v sťažnosti uvádza:

«... 22.01.2009 vydal Okresný súd Čadca Trestný rozkaz sp. zn. 2T 135/2008-94, v zmysle ktorého ma uznal vinným zo spáchania prečinu zanedbania povinnej výživy podľa ust. § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b/ Trestného zákona. Za uvedené som bol predmetným trestným rozkazom odsúdený na trest odňatia slobody vo výmere 18 mesiacov, ktorý sa mi podmienene odložil a určila sa mi skúšobná doba v trvaní 36 mesiacov. Predmetným trestným rozkazom mi bola rovnako uložená povinnosť zaplatiť v skúšobnej dobe zameškané výživné. Uznesením Okresného súd Čadca sp. zn. 2T 135/2008-152 zo dňa 17.03.2014 sa mi nariadil nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 18 mesiacov. Proti predmetnému uzneseniu som si podal v zákonnej lehote sťažnosť, ktorú však Krajský súd... uznesením sp. zn. 3Tos/178/2014-171 zo dňa 11.12.2014 zamietol. Následne som si... podal proti... uzneseniu Krajského súdu... dovolanie... ktoré uznesením sp. zn. 3 Tdo 61/2015 zo dňa 28.10.2015 Najvyšší súdu... odmietol z dôvodu jeho neprípustnosti podľa ust. § 382 písm. f) Tr. poriadku...

Počas skúšobnej doby, ktorá mi bola určená v trvaní 36 mesiacov som nemal žiaden záznam v evidencii priestupkov a nemal som evidovaný žiaden trestný čin. Pracoval som ako SZČO s mesačným príjmom 500,- Eur, z ktorého som musel pokryť základné výdavky a v zimných mesiacoch bol dopyt po práci menší, tzn. že som mal aj menší príjem. V uvedenom období som sa liečil na protialkoholickom oddelení, aby som sa zaradil do spoločnosti a mohol zabezpečiť svoje deti. Úhrade výživného som sa nevyhýbal, avšak nebolo v mojich možnostiach ani schopnostiach ho uhradiť, z dôvodu nedostatku finančných prostriedkov, pričom okresný a ani krajský súd neskúmal moje majetkové, sociálne a finančné pomery. V skúšobnej dobe som viedol a doposiaľ viem riadny život. Pred rozhodnutím a neosvedčení sa odsúdeného v skúšobnej dobe a o nariadení výkonu trestu odňatia slobody je potrebné skúmať, či okolnosti prípadu umožňujú rozhodnúť o ponechaní podmienene odsúdenia v platnosti. Okolnosťami prípadu sú také výnimočné okolnosti, ktoré vyplývajú zo správania odsúdeného po podmienene odsúdení, pričom odsúdený musí v skúšobnej dobe prejavovať snahu o odstránenie týchto príčin, ktoré v pôvodnom konaní viedli k jeho trestnej činnosti. Mám za to, že som svojim správaním prejavil snahu o úhradu dlžného výživného, a to formou dobrovoľného podrobenia sa protialkoholickému liečeniu, prejavením snahy nájsť si dobre platenú prácu a uhradením časti zameškaného výživného

vo výške 200,- Eur dňa 13.03.2014. V konečnom dôsledku som si takúto dobre platenú prácu aj našiel a poškodenej som nakoniec uhradil zameškané výživné v plnej výške a svoju vyživovaciu povinnosť si naďalej plním riadne a včas. Krajský súd rozhodol bez toho, aby zbral do úvahy vyššie uvedené dôvody, jeho rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia a rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom. V konaní pred Krajským súdom v Žiline mi ako obžalovanému nebolo umožnené realizovať právo vyjadrovať sa ku všetkým skutočnostiam, čím bolo porušené moje právo na obhajobu a taktiež v zmysle všetkého vyššie uvedeného bolo porušené aj moje právo na súdnu ochranu a spravodlivý súdny proces.

Legislatívna úprava práva na obhajobu je uvedená v ust. § 2 ods. 9 Trestného poriadku „Každý proti komu sa vedie trestné konanie, má právo na obhajobu“. Jej legislatívne vyjadrenie a reálne zabezpečovanie v právnom štáte svedčí o úrovni demokratizmu a stupni zabezpečenia občianskych práv a slobôd v právnom poriadku toho - ktorého štátu. Zásada zabezpečenia práva na obhajobu je nevyhnutným predpokladom úspešného súdnictva, ktorého významnou úlohou je ochrana práv a zákonom chránených záujmov občanov. Akékoľvek porušovanie práva na obhajobu je v trestnom konaní demokratického štátu neprípustné. Právo na obhajobu vo svojej najzákladnejšej podobe teda znamená nevyhnutnosť zabezpečiť práva obvineného, tak aby v konaní boli objasnené aj všetky skutočnosti svedčiace v prospech obvineného, čo vyplýva aj zo zásady náležitého zistenia skutkového stavu. Právo na obhajobu je v trestnom konaní považované za jedno z najvýznamnejších práv osoby, proti ktorej sa vedie trestné stíhanie a zároveň predstavuje jeden z najzákladnejších princípov, ktorý musí byť bezpodmienečne splnený, aby bola splnená podmienka dodržania základných práv a slobôd v trestnom konaní.»

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd takto rozhodol:

„Základne právo [REDAKOVANÉ]... na súdnu ochranu upravené v článku 46 ods. 1 Ústavy SR a základné právo na obhajobu upravené v článku 50 ods. 3 Ústavy SR postupom Krajského súdu v Žiline v trestnej veci [REDAKOVANÉ] vedenej pod sp. zn. 3Tos/178/2014-171, v konaní o sťažnosti odsúdeného [REDAKOVANÉ] proti uzneseniu Okresného súdu v Čadci porušené bolo.

Uznesenie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 3Tos/178/2014-171 zo dňa 11.12.2014 sa zrušuje.

██████████ priznáva finančné zadostučinenie vo výške po 1000,- €, ktoré Krajský súd v Žiline je povinný vyplatiť ██████████ do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

██████████ priznáva trovy právneho zastúpenia...“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená.

V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 50 ods. 3 ústavy obvinený má právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu.

Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy. Návrh musí podpísať navrhovateľ (navrhovatelia) alebo jeho (ich) zástupca.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone.

Sťažovateľ v sťažnosti namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 ústavy postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tos 178/2014.

Trestným rozkazom Okresného súdu Čadca (ďalej len „okresný súd“) č. k. 2 T 135/2008-94 z 22. januára 2009, ktorý nadobudol právoplatnosť 14. júna 2010, bol sťažovateľ uznaný vinným z prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 a 3 písm. b) Trestného zákona, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 18 mesiacov, ktorého výkon bol podmiennečne odložený na skúšobnú dobu 36 mesiacov. Skúšobná doba trvala od 14. júna 2010 do 14. júna 2013. V skúšobnej dobe mal sťažovateľ povinnosť uhradiť zameškané výživné vo výške 3 973,48 €. Okresný súd uznesením č. k. 2 T 135/2008-152 zo 17. marca 2014 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) podľa § 50 ods. 4 Trestného zákona vyslovil, že sťažovateľ sa v skúšobnej dobe neosvedčil a vykoná trest odňatia slobody vo výmere 18 mesiacov. Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ sťažnosť, ktorú neodôvodnil. O sťažnosti rozhodol krajský súd uznesením č. k. 3 Tos 178/2014-171 z 11. decembra 2014 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“) tak, že ju zamietol.

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy

Podľa sťažovateľa došlo k porušeniu označeného základného práva tým, že krajský súd neskúmal jeho majetkové, sociálne a finančné pomery, pred rozhodnutím o jeho neosvedčení sa v skúšobnej dobe neskúmal, či okolnosti prípadu neumožňujú podmiennečne odsúdenie ponechať v platnosti, nezobral do úvahy to, že si svoju vyživovaciu povinnosť splnil, rozhodol na základe dôkazov, ktoré neboli vykonané zákonným spôsobom, a jeho rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

Súčasťou práva na spravodlivé konanie je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (m. m. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Túto požiadavku zvyrazňuje vo svojej judikatúre aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý v tejto súvislosti najmä uviedol: „Právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamená, že na

každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad“ (napr. Georgidias c. Grécko z 29. 5. 1997, Recueil III/1997). Európsky súd pre ľudské práva ale zároveň tiež pripomína, že právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho konania považovaný za rozhodujúci (porovnaj napr. rozsudok vo veci Ruiz Torijo c. Španielsko z 9. 12. 1994, Annuaire, č. 303-B). Aj podľa judikatúry ústavného súdu odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo na spravodlivé súdne konanie (m. m. III. ÚS 209/04, IV. ÚS 112/05).

Krajský súd v uznesení č. k. 3 Tos 178/2014-171 z 11. decembra 2014 jasne a zrozumiteľne uviedol, prečo sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu zamietol:

„V skúšobnej dobe podmienene odsúdený si túto povinnosť uhradiť zameškané výživné, za ktoré bol odsúdený, nesplnil. V skúšobnej dobe neuhradil z dlhu ani cent a aj bežné výživné hradil za odsúdeného štát. Je veľmi pravdepodobné, že základnou prekážkou skutočnej nápravy odsúdeného bolo chorobné požívanie alkoholických nápojov. Ako bohumilé sa javí, že sa odsúdený dobrovoľne podrobil protialkoholickému liečeniu, ako sám uviedol, na úhradu iných dlhov si zobral aj pôžičku, dlžné výživné však neuhradil. Odsúdený pritom sporadicky pracoval a keď dlh neuhradil ani čiastočne, možno povedať, že dlh na výživnom neuhradil (resp. neuhradil aspoň čiastočne) zavinene. Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny potvrdil odsúdenému, že nemá voči nemu žiadnu pohľadávku a od určenia výšky výživného vedel, že výživné má hradiť do rúk matky deti. Preto otázka zo strany odsúdeného, komu má hradiť dlžné výživné, bola len prejavom formálneho záujmu. Navyše sám odsúdený priznal, že peniaze na úhradu reálne nemal.

Podľa § 62 zákona o rodine č. 36/2005 Z. z. plnenie vyživovacej povinnosti rodičov k deťom je ich zákonná povinnosť, ktorá trvá do času, kým deti nie sú schopné samé sa živiť. Obaja rodičia prispievajú na výživu svojich detí podľa svojich schopností, možností a majetkových pomerov. ... Každý rodič bez ohľadu na svoje schopnosti, možnosti a majetkové pomery je povinný plniť svoju vyživovaciu povinnosť v minimálnom rozsahu

vo výške 30 % zo sumy životného minima na nezaopatrené neplnoleté dieťa alebo na nezaopatrené dieťa podľa osobitného zákona. Výživné má prednosť pred inými výdavkami rodičov. Pri skúmaní schopností, možností a majetkových pomerov povinného rodiča súd neberie do úvahy výdavky povinného rodiča, ktoré nie je nevyhnutné vynaložiť.

Podľa § 50 ods. 4 Tr. zák. ak odsúdený viedol v skúšobnej dobe riadny život..., súd vysloví, že sa osvedčil; inak nariadi nepodmienečný trest odňatia slobody, a to prípadne už v priebehu skúšobnej doby. ... Podľa § 50 ods. 8 Tr. zák. ak súd rozhodne, že sa trest odňatia slobody, ktorý bol podmienečne odložený, vykoná, rozhodne zároveň aj o spôsobe výkonu trestu.

Dodatočné nesplnenie resp. neplnenie vyživovacej povinnosti zo strany podmienečne odsúdeného, hoci tak aspoň čiastočne urobiť mohol, vidí súd ako prejav ľahostajného, nezodpovedného postoja odsúdeného k plneniu súdnych rozhodnutí a rešpektovaniu zákona, a tak možno celkom jednoznačne vysloviť, že v skúšobnej dobe nežil riadnym životom. Po ustálení tohto stavu potom už súd, aj vzhľadom k tomu, že sa skúšobná doba skončila, nemá inú možnosť, len vysloviť neosvedčenie sa a nariadenie výkonu pôvodne podmienečne odloženého trestu.“

K tvrdeniu sťažovateľa o tom, že krajský súd neskúmal jeho majetkové, sociálne a finančné pomery a či okolnosti prípadu neumožňujú ponechať podmienečné odsúdenie v platnosti, ústavný súd konštatuje, že v zmysle § 50 ods. 4 Trestného zákona môže všeobecný súd iba výnimočne ponechať podmienečné odsúdenie v platnosti, hoci odsúdený konaním spáchaným v skúšobnej dobe dal príčinu na nariadenie výkonu trestu. Pokiaľ sťažovateľ tvrdí, že krajský súd mal skúmať možnosť ponechania podmienečného odsúdenia v platnosti v zmysle § 50 ods. 4 Trestného zákona, takýmto tvrdením v podstate súhlasí s tým, že svojím konaním v skúšobnej dobe dal príčinu na nariadenie trestu. Ústavný súd zároveň uvádza, že sťažovateľ svoju sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu ničím neodôvodnil. Pokiaľ podľa sťažovateľa existovali dôvody na ponechanie podmienečného odsúdenia v platnosti, tieto mal uviesť v sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu. Ak túto skutočnosť v sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu sťažovateľ neuviedol, nespĺnil základný ústavný predpoklad na to, aby bola založená právomoc ústavného súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy a § 49 zákona o ústavnom súde. Podľa citovaných noriem ústavný súd

poskytuje ochranu základnému právu alebo právu podľa Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd len vtedy, ak o tejto ochrane nerozhoduje iný súd. Ústavný súd zdôrazňuje, že ponechať podmiennečné odsúdenie v platnosti je možné iba výnimočne, pričom zo sťažnosti sťažovateľa nevyplývajú žiadne také skutočnosti, ktoré by mohli byť dôvodom na ponechanie podmiennečného odsúdenia v platnosti a ktorými sa krajský súd mal zaoberať. Sťažovateľ si svoju vyživovaciu povinnosť v skúšobnej dobe nesplnil, pričom argumenty, ktoré v sťažnosti uviedol, nepresvedčili ani ústavný súd o tom, že sťažovateľ počas skúšobnej doby urobil všetko, čo bolo v jeho schopnostiach a možnostiach, aby si svoju vyživovaciu povinnosť voči svojim maloletým deťom splnil.

Pokiaľ sťažovateľ argumentuje tým, že z dlžného výživného uhradil 13. marca 2014 sumu vo výške 200 € a napokon uhradil aj zameškané výživné v plnej výške, ústavný súd musí skonštatovať, že tieto argumenty nie sú v jeho veci relevantné. Pri rozhodovaní všeobecného súdu o tom, či sa podmiennečne odsúdený osvedčil, môže súd vychádzať iba z okolností, ktoré nastali v skúšobnej dobe. Skúšobná doba plynula sťažovateľovi od 14. júna 2010 do 14. júna 2013. Z uvedeného je zrejmé, že sťažovateľ si svoju vyživovaciu povinnosť nesplnil počas skúšobnej doby, ale až po jej skončení. Z uvedeného dôvodu okresný súd a ani krajský súd na túto okolnosť pri svojom rozhodovaní nemohli prihliadať, pričom toto jednoznačne vyplýva aj z odôvodnenia uznesenia krajského súdu.

Vo vzťahu k námietkam sťažovateľa, že rozhodnutie krajského súdu je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia a že krajský súd rozhodol na základe dôkazov, ktoré neboli vykonané zákonným spôsobom, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ tieto svoje námietky nijako neodôvodnil. Z uvedeného dôvodu sa ústavný súd týmito námietkami ani nezaoberal.

Ústavný súd sa z obsahu uznesenia krajského súdu presvedčil, že sťažovateľ dostal odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého odvolacieho rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní. Ústavný súd pripomína svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej vo veciach patriacich do právomoci všeobecných

súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Predmetné rozhodnutie obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenia základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05). Taktiež podľa už mnohonásobne judikovaného názoru ústavného súdu práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nemôžu byť porušené iba tou skutočnosťou, že sa všeobecné súdy nestotožnia vo svojich záveroch s požiadavkami účastníka konania.

Ústavný súd uzatvára, že právne závery krajského súdu nie je možné považovať za arbitrárne alebo zjavne neopodstatnené, v dôsledku čoho nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým uznesením krajského súdu a sťažovateľom namietaným porušením základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, a preto sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 50 ods. 3 ústavy

Sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na obhajobu podľa § 50 ods. 3 ústavy postupom krajského súdu tým, že sa nemohol vyjadriť ku všetkým skutočnostiam.

Ústavný súd zdôrazňuje, že z § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde vyplýva povinnosť sťažovateľa sťažnosť odôvodniť a podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd návrhom na začatie konania viazaný.

Po preskúmaní sťažnosti v tejto časti ústavný súd konštatuje, že napriek tomu, že sťažovateľ venoval teórii týkajúcej sa základného práva na obhajobu takmer polovicu strany svojej sťažnosti, akým konkrétnym spôsobom bolo porušené toto základné právo, už neodôvodňuje. Ústavný súd zdôrazňuje, že pokiaľ sám sťažovateľ nedokázal konkretizovať, akým spôsobom malo dôjsť k porušeniu označeného základného práva, nemôže očakávať, že iba na základe jeho všeobecného tvrdenia o tom, že sa nemohol vyjadriť ku všetkým skutočnostiam, bude ústavný súd skúmať postup krajského súdu v jeho veci a sám nachádzať konkrétne skutočnosti, ku ktorým sa nemohol sťažovateľ vyjadriť, a následne posudzovať, či ide o taký nedostatok v postupe krajského súdu, ktorým bolo zasiahnuté do označeného základného práva sťažovateľa.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. marca 2016